ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΛΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ ποῦ μὲ πᾶτε τώρα ; ρώτησε στὸ δρόμο ὁ Γαβριὴλ τὸ Ζὰν Πεκουᾶ. Ξέρετε λοιπὸν ποῦ μετέφεραν τὸ δοῦκα ντὲ Γκίζ ;

— Στὸ στρατῶνα τοῦ Καινούργιου Πύργου, ὅπως εἶπε στὸν 'Αμβρόσιο Παρέ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς ἀνακοίνωσε τὴ μοιραία αὐτὴ εἴδησι. 'Ο κ. Παρὲ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸ δοῦκα. ὁ ἐξάδελφός μου Πέτρος τὸν συνώδευσε γιὰ νὰ δείξη τὸ δρόμο κ' ἐγὼ ἤρθα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Προαισθανόμουν ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σημαντικὸ γιὰ σᾶς καὶ ὅτι, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, θὰ μπορούσατε κάτι νὰ κάνετε...

— Δὲν μπορῶ παρὰ ν' ἀπελπίζωμαι σὰν τοὺς ἄλλους καὶ περισσότερο μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

Καὶ ἀμέσως, κυττάζοντας μπροστά του μέσ' στὰ σκοτάδια, πρόσθεσε :

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πλησιάζουμε...

— Νὰ ὁ Καινούργιος Πύργος πράγματι ! εἶπε ὁ Ζὰν Πεκουᾶ.

'Αστοὶ καὶ στρατιῶτες, ἄπειρο πλῆθος, ταραγμένο καὶ συνωθούμενο, πλημμύριζε τὰ πέριξ τοῦ στρατῶνος, στὸν ὁποῖο εἶχε μεταφερθεῖ ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ. 'Ο ὑποκόμης ντ' 'Εξμὲς κ' ὁ Ζὰν Πεκουᾶ, μὲ δυσκολία κατόρθωσαν νὰ διασχίσουν ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος καὶ νὰ φτάσουν ὥς τὴν πύλη τοῦ στρατῶνος, ὅπου ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἀπαγόρευε τὴν εἴσοδο. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν δαυλοὺς ἀναμμένους ποὺ φώτιζαν τὴν κινούμενη θάλασσα τοῦ πλήθους.

'Ο Γαβριὴλ ἀνατρίχιασε, διακρίνοντας σ' αὐτὸ τὸ ἀβέβαιο φῶς, ὅρθιο μπροστὰ στὴν εἴσοδο, τὸν 'Αμβρόσιο Παρέ, σκυθρωπό, ἀκίνητο, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα ἐπάνω στὸ στῆθος του. Δάκρυα θλίψεως κι' ἀγανακτήσεως ἔλαμπαν στὰ ὡραῖα του μάτια.

Πίσω του στεκόταν ὁ Ζὰν Πεκουᾶ, ἐπάνω θλιμμένος καὶ συντριμμένος.

— Σεῖς ἐδῶ, μαὶτρ Παρέ ; φώναξε ὁ Γαβριήλ. Μὰ τί κάνατε ; Ἂν ὁ δοῦξ ἔχει ἀκόμα μιὰ πνοὴ ζωῆς, ἡ θέσις σας εἶνε στὸ πλευρό του.

— Μὴν τὸ λέτε σὲ μένα αὐτό, κύριε ντ' 'Εξμές ! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ χειροῦργος. Πέστε το σ' αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους φρουρούς.

— Πῶς ;... Δὲν σᾶς ἀφίνουν νὰ περάσετε ; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Δὲν ἐννοοῦν ν' ἀκούσουν τίποτε !...

— Τότε θὰ περάσετε μαζύ μου...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὴν εἴσοδο. Μὰ ἕνας λογχοφόρος, ὑποκλινόμενος μὲ σεβασμό, τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο.

— Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε, μὰ ἔχουμε διαταγὴ νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ περάση κανείς.

—'Αστεῖε ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ. 'Η διαταγὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχύη γιὰ τὸν ὑποκόμητα ντ' 'Εξμές, λοχαγὸ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως καὶ φίλο τοῦ ὑψηλοτάτου δουκὸς ντὲ Γκίζ. Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός σου νὰ τοῦ μιλήσω ;

—'Εξοχώτατε, φυλάει τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα, ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο ταπεινὸ ὕφος ὁ σκοπός

— Πάω λοιπὸν σ' αὐτόν, εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ Γαβριήλ. 'Ελᾶτε, μαὶτρ Παρέ, ἀκολουθῆστε με.

—'Εξοχώτατε, περᾶστε, ἀφοῦ ἐπιμένετε, εἶπε ὁ σκοπός. Μὰ αὐτὸς δὲν θὰ περάση...

— Καὶ γιατί ; ρώτησε ὁ Γαβριήλ. Γιατί ὁ χειροῦργος νὰ μὴν πάη κοντὰ στὸν πληγωμένο ;

— Ὅλοι οἱ χειροῦργοι κ' οἱ γιατροὶ τοῦ στρατοῦ βρίσκονται κοντά του, εἶπε ὁ στρατιώτης. Δὲν λείπει οὔτε ἕνας...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ τρομάζει, εἶπε περιφρονητικὰ ὁ 'Αμβρόσιος Παρέ.

—'Εσεῖς, ἐξακολούθησε ὁ στρατιώτης, δὲν ἔχετε διπλώματα στὶς τσέπες σας. Σᾶς ξέρω... Εἰν' ἀλήθεια πῶς σώσατε πολλοὺς στρατιῶτες, μὰ δὲν εἴσαστε καμωμένος γιὰ δούκας !

— Φτάνουν τὰ λόγια! φώναξε ὁ Γαβριὴλ χτυπῶντας τὸ πόδι του μ' ἀνυπομονησία. 'Απαιτῶ νὰ περάση ὁ μαὶτρ Παρὲ μαζύ μου !

—'Αδύνατον, κύριε ὑποκόμη.

— Εἶπα, ἀστεῖε, τὸ ἀπαιτῶ !

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς φερθῶ ὅπως φέρθηκα στοὺς Ἄγγλους ! φώναξε ὁ Γαβριὴλ καὶ στοὺς ἄλλους τοξότες. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς τότε !... 'Η ζωὴ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ, στὸ κάτω-κάτω, ἀξίζει ἐκατὸ ζωὲς σὰν τὶς δικές σας !... Θὰ ἰδοῦμε ἂν ἡ λόγχες σας θὰ τολμήσουν νὰγγίξουν τὸ ξίφος μου.

Καὶ ξιφουλκώντας, παρέσυρε πίσω του τὸν 'Αμβρόσιο Παρὲ κ' ἀνέβηκε τὶς σκάλες μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

'Η στάσι του καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν τόσο ἀπειλητικὰ κ' εἶχε τόσο γόητρο στὸ στρατό, ὥστε οἱ σκοποὶ παραμέρισαν φοβισμένοι.

'Ο Γαβριὴλ κ' ὁ 'Αμβρόσιος Παρὲ ἔφτασαν ἔτσι χωρὶς ἄλλα ἐμπόδια ὥς τὸ στενὸ ἀντιθάλαμο ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν αἴθουσα, στὴν ὁποία κοίτοταν ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ. 'Εκεῖ βρισκόντουσαν ὁ ἀξιωματικὸς ἀρχιφύλαξ καὶ τέσσαρες-πέντε ἀκόμα στρατιῶτες. Μὰ ὁ ὑποκόμης, χωρὶς νὰ σταθῆ, εἶπε στὸν ἀξιωματικὸ μὲ τόνο ποὺ δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρρησι :

— Φέρνω στὸν ὑψηλότατο ἕναν ἀκόμα γιατρό !

'Ο ἀξιωματικὸς ὑποχώρησε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ περάσουν, χωρὶς νὰ κάνη καμμία παρατήρησι.

'Ο Γαβριὴλ κ' ὁ 'Αμβρόσιος Παρὲ μπῆκαν τέλος μέσα στὴν αἴθουσα στὴ μέση τῆς ὁποίας, σ' ἕνα κρεββάτι ἐκστρατείας, βρισκόταν ξαπλωμένος ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ, πάντα ἀκίνητος κ' ἀναίσθητος, μὲ τὸ πρόσωπό του πλημμυρισμένο στὸ αἷμα.

Εἶχε τὴν ὄψη του σχεδὸν παραμορφωμένη. 'Η σιδερένια αἰχμὴ τῆς λόγχης, μπαίνοντας στὸ μάγουλο κάτω ἀπ' τὸ δεξὶ μάτι, εἶχε βγεῖ στὸ σβέρκο κάτω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ αὐτί. 'Η πληγὴ ἦταν φριχτὴ τὴ θέα.

Γύρω του στεκόντουσαν δέκα-δώδεκα γιατροὶ καὶ χειροῦργοι, ἀπελπισμένοι κ' αὐτοὶ μέσα στὴν γενικὴ ἀπόγνωσι. Δὲν ἔκαναν τίποτε. Κυτταζόντουσαν μόνο καὶ συζητοῦσαν.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Γαβριὴλ κ' ὁ Παρὲ μπῆκαν μέσα, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε δυνατά :

— Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ δουκὸς εἶνε θανάσιμη, χωρὶς ἐλπίδα καὶ χωρὶς θεραπεία... Γιὰ νὰ τὸν σώσουμε, θὰ ἔπρεπε νὰ βγάλουμε τὴν αἰχμὴ τῆς λόγχης, μά, ἀλλοίμονο, κάθε ἀπόπειρα ἐξαγωγῆς της θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ θάνατο τοῦ ὑψηλοτάτου.

—Ὥστε προτιμᾶτε νὰ τὸν ἀφήσετε νὰ πεθάνη ! εἶπε τότε τολμηρὰ ὁ 'Αμβρόσιος Παρέ, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ μακρυά, εἶχε κρίνει μὲ μιὰ ματιὰ τὴν κατάστασι, τὴν σχεδὸν ἀπελπιστική, τοῦ ἐνδόξου τραυματίου.

'Ο χειροῦργος, ὁ ὁποῖος εἶχε μιλήσει, σήκωσε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ δῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε διακόψει, μά, μὴ βλέποντάς τον μέσα στοὺς ἄλλους, εἶπε :

— Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ὁ θρασὺς ποὺ θὰ τολμήση ν' ἀγγίξη μὲ τὰ χέρια του τὸ ὑψηλό του πρόσωπο, σκοτώνοντάς τον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ;

—'Εγώ ! ἀπάντησε ὁ 'Αμβρόσιος Παρέ, προχωρῶντας μὲ τὸ κεφάλι ψηλά.

Καί, χωρὶς ν' ἀπασχοληθῆ περισσότερο μ' αὐτοὺς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ μὲ τὰ μουρμουρητὰ ἐκπλήξεως ποὺ εἶχαν προκαλέσει τὰ λόγια του, ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ δοῦκα, γιὰ νὰ δῆ κ' ἀπὸ κοντὰ τὴν πληγή του.

—Ἄ ! εἶνε ὁ μαὶτρ 'Αμβρόσιος Παρέ ! εἶπε περιφρονητικὰ ὁ ἀρχιχειροῦργος, ἀναγνωρίζοντάς τον. 'Ο μαὶτρ 'Αμβρόσιος Παρὲ—ἐπρόσθεσε—λησμονεῖ ὅτι δὲν ἔχει τὴν τιμὴ νὰ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν γιατρῶν τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ.

— Πέστε καλύτερα, ἀπάντησε ὁ 'Αμβρόσιος, ὅτι εἶμαι ὁ μόνος γιατρός του, ἀφοῦ οἱ τακτικοὶ γιατροί του τὸν ἐγκαταλείπουν. 'Εξάλλου, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ ἴδιος ὁ δοῦξ, παρακολουθῶντας μιὰ ἐπιτυχῆ ἐγχείρησί μου, μοῦ εἶπε σοβαρὰ κι' ἐπίσημα, ὅτι στὸ ἑξῆς, ἂν τοῦ παρουσιαζόταν ἀνάγκη, θὰ ἔσπευδε νὰ ζητήση τὶς ὑπηρεσίες μου. 'Ο κύριος ὑποκόμης ντ' 'Εξμες, ὁ ὁποῖος ἦταν παρών, μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώση αὐτό...

— Μάλιστα ! Τὸ ἐπιβεβαιώνω ! εἶπε ὁ Γαβριήλ.

Τότε ὁ 'Αμβρόσιος Παρὲ ξαναγύρισε πρὸς τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ δουκὸς κ' ἐξέτασε πάλι τὴν πληγή.

—Ἔ, λοιπόν ; τὸν ρώτησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ ἀρχιχειροῦργος. Τώρα ποὺ εἴδατε τὴν πληγή, ἐπιμένετε ἀκόμα νὰ βγάλετε τὸ κομμάτι τῆς λόγχης ;

— Ναί, ἐπιμένει, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Παρέ.

— Καὶ ποιὸ θαυματουργὸ ἐργαλεῖο λογαριάζετε νὰ χρησιμοποιήσετε ;

—'Απλούστατα, τὰ χέρια μου.